

בידור

גולש קורקבנים עסיסיים ושתולים

המיצרכים: גברת יהודיה אחת. אדון גוי אחד. קורקבן אחד לשתילה. אופן ההכנה: לגייר את האדון, לש-

תול לגברת קורקבן. כאן יש בעייה קטנה: הקורקבן המצוי בשוק הוא קורקבן של גוי בלבד. זה מס- כך מעט את אופן ההכנה, כי הגוי ש- התגיר לא רוצה להתחתן עם היהודיה שתולת הקורקבן-הגוי. מוסיפים להבשיל שופט ורופא, רבנית שהיא זמרת, ורבי-כפרות, שהוא גם תורם

רית, עם הרבה רעיונות מטורפים, ש- עדיין מתבטלת לה על אש קטנה. ורק לשם אינפורמציה: הגברת יהודי- דית רבת-הפוטות, הלא היא הכלה הכשר- רה לשעבר, היא החל אטאס, ואילו הגוי שכנגד, קוקבאר, ששינה שמו לחבקוק, הוא דובי גל, רבי-כפרות, שלמה בראבא מטביל את גברת רבת-הפוטות בפייילה, כשמתברר שהרבנית היא בעצם זמרת יוצאת מן הכלל (שולה חן). ועכשיו רק

גל מגורי בחול

צריך להסתכל על פרצופו של אורי זר- הר, השופט, ולהבין שקורקבן הוא עיקר- רון יטודי ביותר בהילכות גיור והשתלות.

אטאס קורקבן שתול

הקורקבן, מערבבים היטב, והרי גולש קורקבנים עסיסי ואקטואלי, המצליח ב- חדווה בכל מה שאפשר להצליח, קצת ב- רבנים וקצת ברופאים והרבה בקורקבנים, הנוכיות על מירשם זה שמורות לאדון חתולי, הבימוי ליזיס בנאי. ובעצם, זאת סאטירה ישראלית מקר-

בלדה

לעוזבי קיבוץ

מה יעשה איש מיסכן כמו דן אלמגור, ושמו מופיע רק בעשרים וכמה מתוך ה- מופעים על במותינו, ועוד נשאר לו כל- כך הרבה חומר פנטסטי בבית? האדון אלמגור הוא גם חי ותוסס ו- רענן, ופשוט משעמם לו יום בלי פר- מיארה ובלי ביקורת (הם מלהוכיח, הם וחלילה) אם לא יחפש לו איוו במה

פיוט ונוסטלגיה, אווירה ססגונית ותפ- אורה רומנטית, צלילים מימים עברו, ודמויות ההולכות לקראת מותן - כל אלה משמשים בערבוביה את נסים אלוני ב,,צוענים של יפו", בכורת השבוע בתי- אטרון הבימה. למעריציו של אלוני, זאת אורגיה בת- שלוש וחצי שעות, גדושה חוכמות, פיל-

אורגיה לארונים

תיו של הבמאי, עד שאינו מספיקות לפתח אישיות משלהו, והטרודות בכליך הרבה אמיתות, עד שאינו מגיעות להתעמקות אף באחת מהן. וכל זה גדוש עד כדי כך במילים (יפות, מקושטות ומומצאות), שנדמה כאילו השחקנים, השייכים לאצולה ה- הבימאית (חנה רובינא, שמעון פינקל,

פולים והברקות אופייניות, אורגיה ל- אלוניסוס, אורגיה שבה לא חשוב כל- כך מה נאמר, אלא איך נאמר. וכל המרבה, הרי זה משובה.

לעומת זאת, אותם שאינם נמנים על האלוניםטים בלב ונפש, מצבם קשה יותר, כי,,הצוענים של יפו" זה ים מתנועע של רמזים, סמלים, כוונות ודמויות, שבעצם אינו מגיעות אף פעם לביטוי שלם, אבל חולפות במהירות רבה, זו אחרי זו, כאי- לו רצה מישו להראות שאין בעולם בעייה שהמחבר אינו ער וקשוב לה.

בין אם המדובר בכך שכל העולם במה, וכל האנשים שחקנים, או, אם תרצו, צוענים; או באידיאליסטים שאיש אינו חפץ ביקום; או בוטריים הנהנים מ- עצם הצידי אחרי קורבנותיהם יותר מאשר מלכידת הפושע גופו; או באמנים דגוי- לים המתפלשים ברפש של אשליות לעת זיקנה; או באילוף האמן הבוהמי לאיש המימסד; או בקלפים כסמלים לחיים ולמוות; או ביחס האמביוואלנטי (איזו מילה מפוצלת במקום "דו-רכימי") של הנשים אל הגברים; או בדרמה של גורל שאין לבני-התמותה מנוס מפניו; או, או, או, אפשר להמשיך בסידרת ה,,או"אים כמיספר הרפליקות בהצגה. וברוך השם, ישנן הרבה מאוד.

ובין כל ה,,או"אים הראשיים וה- ,,או"אים המישניים, מטיילות הדמויות כצלליות, העסוקות כליכך בהצגת דיעו-

הזמרת שגאסה בנשן ובשיכורים

ג'ודי קולינס

מטען כבד של אישיות

אבל אז, לדבריה, נחנקה מן האווירה הצחיחה ומהבדירות שנכפתה עליה ב- מיסגרת הנוקשה של האימונים הקלא- סיים. זבעת אחת עם הרגשת מועקה זו, גילתה את הגיטרה, אולי כלי-הנגינה ה- חברותי ביותר הקיים. היא למדה לפרוט עליה, ובשקידה של ילדה מוסיקלית מ- בית טוב התייחדה עמה שנתיים. אחר- כך החלה להופיע במועדונים קטנים כ- זמרת-עם.

היקו? למלכה? אלה היו ימי הזוהר של ג'ון באו, תחית הפולקלור בנפש הנוער האמריקאי ובאוני רבים נשמעה ג'ודי כ,,עוד אחת עם גיטרה, המנסה ל- חקות את ג'ון המלכה". אלא שבעלי האוזניים הרגישות השגי- חו בהבל: הקול מלא ובשל יותר, הרי פרטואר רחב ומגוון יותר, ומעל לכל - תנופה והבנה לכל שיר שהשמיעה, וזאת

אחד האורות הבודדים, המנצצים ב- מוסד היהודי בשם,,מיצעד הפיזמונים", כפי שהוא נראה בשנים האחרונות, היא הפתיחות שלו לדברים יוצא-ידופן, ובעי- לי רמה קצת יותר גבוהה ממוסיקה ל- לועסי-מסטיק, וכך קורה שבצד "יהיה" ו,,אמריאמי" ושאר לחישות בשפת תור- שב-העצים שבג'ונגל המודרני, זוכים לפעמים לקצת נחת מקולותיהם של בוב דילאן, ליאונרד כהן, ג'וני מיטשל ואן ג'ודי קולינס שהיא בעצם מכנה משותף לכל השמות הללו.

ג'ודי, בתו של איש רדיו עיוור מן העיר הגבוהה ביותר בארצות-הברית, דני- בר, היא בעצם מוסיקאית רצינית. מגיל שבע הכינו אותה בבית לקראת קאריירה של פסנתרנית. היא למדה עם אחת מ- תלמידותיה של המלחין הפיני הדגול יאן סיבליוס, ובגיל 11 התכוננה כבר להופיע בקונצרטים סימפוניים. בכל הרצינות.

פנוייה, ואינו להקה הרוצה לעשות משהו, ויתן להם מלא החופ, שירים ובלאדות ופיומונים מתורגמים ומקוריים ועוקצניים וגסים, וסתם שירים שכתב להם מילים.

ובכן, בשעה טובה, שלישיה חדשה בי- תוכנית חדשה ובסיגנון הוזה בערך:

,,הייתי אז ילדונת, עבדתי במטע. במטע של מיסטר טי, ויום אחד נשארתי, אחרי העבודה, והבוס נשאר אתי. הלילה רד אך הוא אמר עוד אין לך מה לרוץ, בואי נא אלי הסוכה, כי פשוט ברצוני לשמך מפני הטל אשר בחוץ.

זה הבית הראשון של שירי-עם אנגלי עתיק,,הטל אשר בחוץ" וזה הבית ה- אחרון שלו:

למחרת פוטרתי בלי סיבה ובלי פרוטה לא היה על מי לכתום. עכשיו הריני גרה עם בתי הפעוטה הדומה מאד לבוס. היהודי מן הגברים! וכי לבתי אנוץ - אז יותר מכל בידחי מה שרק רוצה לשמך מפני הטל אשר בחוץ." השלושה המגשישים את שרשרת העתי- קות-המחודשת של אלמגור הם מיכל טל, לפי גרנות ואמנון ברנזון, הראשונה יפה, השני מעודן והשלישי במישקל כבד, ו- הוא גם שהפיק את הערב.

אפשר לקרוא לו בשקט ערב של בל- דות לעזובי-קיבוץ. כי אמנון ברנזון היה פעם קיבוצניק, והבמאי, שהוא פנים חד- שות על הבמה המיקצועית, נדב לויותן, גם הוא עזוב קיבוץ. ובניתיים מריצים את התוכנית בקיבוץ, ויש אמרים ש- הם קהל טוב יותר ומסוכן יותר מהקהל התל-אביבי.

אומרת מטען כבד של אישיות. וכבר, בתקליטה הראשון מסתבר שג'ודי אינה "עוד אחת" כי אם אחת ויחידה, אמנית, המבצעת שירים שעיקר מעלתם הוא ה- יופי, ולא כמו האחרים, עצם היותם עמ- מיים.

היא בחרה פיזמונים במלכתיים. הש- מיעה קטעים של המשורר והמחזאי האי- רי הגדול ייטס, וככל שעבר הזמן החדידה לפיזמוניה יותר פולקלור מודרני, כלומר שירים של דילאן ושל סרד הלרמן (ה- ידוע מן האורגנים), של פיט סיגר ושל וודי גארתר, של ג'וני מיטשל, ריצ'ארד פאירנה (חתנה של ג'ון באו) וג'ון פי- ליפס (האמהות והאבות).

ואם הסיגנון היה יעממי, הרי התוכן היה אקטואלי ועירוני בהחלט. עד מהרה הפכה ג'ודי לאחת מנושאי הדגל של ה- מחאה האינטלקטואלית באמריקה, ולחד- המת כולם הצליחה אפילו להגיע למיצעד הפיזמונים עם להיטים כמו,,שני הצדדים עתה".

שעות מאוחרות. כיום עובה ג'ודי את מועדוני הלילה, משום שגמאס לה מהשעות המאוחרות, השיכורים ועשן ה- סיגריות." היא מופיעה רק בקונצרטים, והרבה מאוד באוניברסיטאות, מקומות ב- הם היא בטוחה שהקהל בא להאזין לה, ולא לשמוע צלילים כרקע לשיחה. "הי- שמהל החדש" משתגע אחריה (למרות שהיא טוענת שזהו מושג שאת פשרו אינה מבינה) ואנשיו מוצאים בה את ה- מבצעת האידיאלית לשיריהם.

הופעתה בישראל בעוד שבועיים היא הזדמנות נדירה לאהובי פיזמונים טובים, ולא להא להשעדיין לא הבינו,,בעצם, מה קואב לנוער המטורף הזה של היום" ?